

Když v něco věříte, musíte se do toho položit hlavou i srdcem.

ŽIVOTOPIS JANA BOČKA

Jan Boček se narodil 1. června 1950 v Praze, symbolicky na Den dětí. V době, kdy byl ještě s maminkou v porodnici, probíhal proces s Miladou Horákovou. Jeho otec byl vojákem z povolání, a proto se rodina na základě nařízení ministra obrany často stěhovala mezi různými vojenskými posádkami.

Dětství prožil mimo jiné ve Strančicích, kde rodina bydlela nedaleko školy, kterou navštěvoval do 5. třídy. Přestože neměl vždy dobrý vztah s učiteli a patřil spíše mezi „živější“ žáky, vzpomíná na školní léta s láskou – zejména na paní učitelku Růžičkovou. Mezi jeho oblíbené předměty patřilo československé náboženství, literatura a dějepis.

Srpen roku 1968 ho zastihl na cestě do práce v pražské Hostivaři. Dodnes si vybavuje pohyb okupačních armád, poničené ulice ve Strančicích i tváře vojáků pocházejících z asijských částí Sovětského svazu.

Jan Boček se toužil stát elektrikářem, což se mu podařilo – v tomto oboru se vyučil. Později si doplnil maturitu na gymnáziu v Praze a následně i na průmyslové škole. Již během posledního roku studia pracoval jako správce v kojeneckém ústavu ve Strančicích.

Profesní dráha ho dále zavedla do dětské ozdravnice v Říčanech u Prahy, pozdější Olivovy dětské léčebny, kde rovněž působil jako správce. Právě zde začala jeho spisovatelská činnost. Ve svých prvních textech se věnoval osobnosti Aloise Olivy a historii jím založené dětské léčebny.

Události roku 1989 vnímal rozporuplně – na jedné straně si uvědomoval nové možnosti, na straně druhé kriticky sledoval, jak někteří lidé „převlékají pláště“ a z přesvědčených komunistů se rychle stávají zastánci kapitalismu.

Po roce 1989 se podílel na založení Olivovy nadace. V současnosti je v důchodu, věnuje se rodině, zejména svým vnoučatům, a nadále píše knihy.

Motto: „*Když v něco věříte, musíte se do toho položit hlavou i srdcem.*“